
THE
LAST STEP

ภาคที่ 2

ธรณีประตู 9

ก้าวสุดท้าย

ตอนเป็นเด็ก เราเชื่อว่าโลกสิ้นสุดลงตรงที่สายตาของเราสิ้นสุด

เนินเขาที่อยู่เลยเมืองออกไป

ถนนที่อยู่เลยละแวกบ้านออกไป

เส้นขอบฟ้าที่อยู่เลยทะเลออกไป

เราคิดว่าขอบเขตตรงกับสิ่งที่เรารู้จัก

แล้วเราก็เติบโตขึ้น

และเราก็ค้นพบว่าขอบที่สำคัญที่สุดไม่ใช่ขอบทางภูมิศาสตร์

แต่เป็นขอบภายใน

เป็นเวลาหลายปีที่ผมจินตนาการว่าชีวิตของผมเป็นชุดของดินแดนที่ไปถึงได้

งานหนึ่ง

ตำแหน่งหนึ่ง

เป้าหมายหนึ่ง

โครงการหนึ่ง

ทุกครั้งที่ผมไปถึงเป้าหมายหนึ่ง อีกเป้าหมายหนึ่งก็ปรากฏขึ้น

ทุกครั้งที่ผมก้าวข้ามขอบเขตหนึ่ง ผมก็พบขอบเขตใหม่

ในตอนแรกมันน่าตื่นเต้น

มันดูเหมือนความก้าวหน้าอย่างหนึ่ง

แล้วผมก็เริ่มสังเกตเห็นบางอย่าง

ไม่ใช่หลักชัยที่เปลี่ยนแปลงผม

แต่เป็นการเปลี่ยนผ่าน

ช่วงเวลาที่ผมทิ้งพื้นที่ที่คุ้นเคย และก้าวเท้าลงบนสิ่งที่ผมควบคุมไม่ได้อีกต่อไป

ตรงนั้นเองที่สิ่งสำคัญเกิดขึ้น

ตรงนั้นเสมอ

ไม่เคยเกิดในที่ปลอดภัย

เกิดบนขอบเสมอ

ขอบเป็นสถานที่ที่มีลักษณะเฉพาะ

มันไม่ได้เป็นของอดีต

มันไม่ได้เป็นของอนาคต

มันคือเส้นบาง ๆ ที่ความแน่นอนสิ้นสุดลงและความเป็นไปได้เริ่มต้นขึ้น

นี่คือเหตุผลที่มันน่ากลัว

และนี่คือเหตุผลที่มันล้ำค่า

ผมข้ามขอบมาหลายครั้งในชีวิต

บางขอบเป็นเรื่องงาน

บางขอบเป็นเรื่องส่วนตัว

บางขอบไม่มีใครมองเห็นนอกจากผม

วันที่ผมละทิ้งความมั่นคงอย่างหนึ่ง

วันที่ผมรับความรับผิดชอบที่ใหญ่กว่าเดิม

วันที่ความเจ็บป่วยเปลี่ยนความหมายของเวลา

วันที่การสูญเสียเปลี่ยนความหมายของความรัก

ทุกครั้งกลไกก็เป็นแบบเดิม

ก่อนอื่นคือความกลัว

จากนั้นคือความลังเลสงสัย

จากนั้นคือการก้าว

และสุดท้ายคือการค้นพบ

เมื่อปีผ่านไป ผมได้เรียนรู้ว่าสิ่งสำคัญเกือบทั้งหมดอยู่เลยขอบออกไป

ความรักอยู่เลยขอบของการควบคุม

ความไว้วางใจอยู่เลยขอบของความกลัว

การเติบโตอยู่เลยขอบของความเคยชิน

อิสรภาพอยู่เลยขอบของความปลอดภัย

และความหมายอยู่เลยขอบของอัตตา

นี่ไม่ได้หมายความว่าขอบนั้นสะดวกสบาย

มันไม่เคยสบายเลย

ไม่มีใครข้ามขอบเขตภายในได้จริงโดยไม่ต้องจ่ายอะไรบางอย่าง

เราต้องทิ้งความเชื่อมั่นไว้เบื้องหลัง

ความเคยชิน

ตัวตน

ตัวเราในแบบที่ล้าสมัยไปแล้ว

ทุกการเปลี่ยนแปลงต้องอาศัยการพรากจาก

และทุกการพรากจากก่อให้เกิดความเจ็บปวดอย่างหนึ่ง

นี่คือเหตุผลที่หลายคนเลือกที่จะอยู่ที่เดิม

ไม่ใช่เพราะพวกเขาอ่อนแอ

แต่เพราะพวกเขาเข้าใจราคาที่ต้องจ่าย

ปัญหาคือการอยู่ที่เดิมก็มีราคาที่ต้องจ่ายเช่นกัน

ราคาที่มองเห็นได้น้อยกว่า

แต่มีอยู่จริง

ราคาของความเป็นไปได้ที่พลาดไป

ของชีวิตที่ไม่ได้ใช้

ของคำถามที่ไม่มีคำตอบ

บางครั้งผมถามตัวเองว่าจะเกิดอะไรขึ้น ถ้าผมเลือกความรอบคอบบ่อยกว่านี้

ผมคงทำผิดพลาดน้อยลง

ผมคงทุกข์น้อยลง

ผมคงเสี่ยงน้อยลง

แต่ผมคงกลายเป็นคนละคน

บางทีอาจได้รับการปกป้องมากกว่า

แต่ที่แน่ ๆ คือสมบูรณ์น้อยกว่า

เพราะทุกครั้งที่เราข้ามขอบ ความจริงส่วนหนึ่งก็เผยตัวให้เราเห็นในที่สุด

ไม่ใช่ก่อนหน้านั้น

ไม่ใช่หลังจากนั้น

แต่เฉพาะระหว่างที่กำลังข้ามเท่านั้น

นี่คือเหตุผลที่ไม่มีหนังสือเล่มใดแทนที่ประสบการณ์ได้

ไม่มีคำแนะนำใดแทนที่การเลือกได้

ไม่มีทฤษฎีใดแทนที่ชีวิตที่ได้ใช้จริงได้

เราเตรียมตัวได้

เราศึกษาได้

เรารับฟังได้

แต่การก้าวผ่านนั้นตกเป็นหน้าที่ของเราเสมอ

และมันคือการก้าวผ่านที่โดดเดี่ยว

ผู้คนพาคุณไปส่งได้ถึงริมขอบ

พวกเขาให้กำลังใจคุณได้

พวกเขาค้ำจุนคุณได้

พวกเขารักคุณได้

แต่ก้าวสุดท้ายเป็นของคนที่ก้าวออกไปเสมอ

เมื่อเวลาผ่านไป ผมเริ่มมองขอบไม่ใช่ในฐานะอุปสรรค แต่ในฐานะคำเชื้อเชิญ

คำเชื้อเชิญให้ก้าวออกจากสิ่งที่ผมรู้อยู่แล้ว

ให้เลิกนิยามตัวเองผ่านสิ่งที่ผมเคยทำ

ให้เปิดที่ว่างไว้สำหรับสิ่งที่ผมยังอาจเป็นได้

ความตระหนักนี้เปลี่ยนความสัมพันธ์ของผมกับอนาคต

ผมเลิกมองมันเป็นจุดหมายปลายทาง

ผมเริ่มมองมันเป็นดินแดนแห่งการสำรวจ

ผมไม่จำเป็นต้องควบคุมมัน

ผมต้องข้ามมัน

นี่คือความแตกต่างอันมหาศาล

เพราะการควบคุมก่อให้เกิดความตึงเครียด

การสำรวจก่อให้เกิดความใคร่รู้

และความใคร่รู้คือหนึ่งในรูปแบบของความกล้าหาญที่สง่างามที่สุด

วันนี้เมื่อมองย้อนกลับไป ผมจำผลลัพธ์ไม่ได้ทั้งหมด

ผมจำตัวเลขไม่ได้ทั้งหมด

ผมจำชัยชนะไม่ได้ทั้งหมด

สิ่งที่ผมจำได้กลับเป็นขอบเหล่านั้น

ช่วงเวลาที่ผมอาจหันหลังกลับได้ แต่ไม่ได้ทำ

ช่วงเวลาที่ผมอาจปิดประตูได้ แต่กลับเปิดมัน

ช่วงเวลาที่ผมอาจเลือกความปลอดภัยได้ แต่กลับเลือกความเป็นไปได้

มันไม่ได้ออกมาดีเสมอไป

บางครั้งผมผิดพลาด

บางครั้งผมจ่ายราคาแพง

แต่ทุกครั้งผมได้เรียนรู้บางสิ่งที่ผมไม่อาจเรียนรู้ได้หากอยู่นิ่ง ๆ

และนี่คือสิ่งที่สำคัญ

ในบั้นปลายชีวิต เราไม่ได้ถูกนิยามเพียงด้วยสิ่งที่เราสร้างขึ้น

เรายังถูกนิยามโดยขอบเขตที่เรากล้าข้ามไปด้วย

เพราะมนุษย์ทุกคนมีขอบของตัวเอง

เส้นที่มองไม่เห็น ซึ่งเลยออกไปคือจุดเริ่มต้นของตัวเราในแบบถัดไป

คนส่วนใหญ่มองมันจากที่ไกล

บางคนเข้าไปใกล้

มีน้อยคนที่ข้ามมันไป

ผมไม่รู้ว่าที่ผ่านมาผมกล้าหาญหรือไม่

ผมรู้เพียงว่าทุกครั้งที่ชีวิตพาผมมายืนอยู่ตรงหน้าขอบ ผมพยายามที่จะไม่ถอยหนี

เพราะตรงนั้นเองที่โลกกว้างใหญ่ขึ้น

ตรงนั้นเองที่มนุษย์จริงแท้มากขึ้น

ตรงนั้นเองที่เรื่องราวดำเนินต่อไป

เลยขอบออกไป